СТАРА КАЗКА НА НОВИЙ ЛАД

Для дітей і дорослих

Человек сказал Днепру:

— Я стеной тебя запру!

… Где вчера качались лодки –

Заработали лебедки.

Где шумел речной тростник –

Разьезжает паровик.

Где вчера плескались рыбьі –

Динамит взрьшает гльїбьі…

С. МАРШАК, "Война с Днепром"

1

Людина —
Природи
володар одвічний
звернулася
якось
до тихої річки,
до чистої,
наче сльозина,
води:
— Течеш ти,

старенька,
кудись
не туди.
Вихляєш
лісами,
вихляєш
лугами...
У мене,
в Людини,
тектимеш ти
прямо!
Доволі
Поволі
як хочеш
вихляти!
Почну-но
я зараз
тебе
випрямляти!..
2
Сказано —
зроблено:
слово Людини
бути
у всьому
несхитним
повинно!
Людина,
Бульдозер
та ще
екскаватор
Взялися
стареньку ріку
випрямляти.
3

Що?
Якісь
старі човни?!
Непотрібні
Нам
вони!
Що?
Якийсь там
очерет?!
А бульдозер
нащо?
Геть!
А рвонем
гранітну
глибу —
тільки
булькне
в річці
риба!..
4
І от
тече
пряма ріка…
Та вже
якась
і не така:
аж надто
рівні
береги
не забігають
на луги,
не ронять
листячко
ліси
у води

дивної краси…
5
Луги —
висихають!
Ліси —
засихають!
Веселі
птахи
від ріки
утікають!..
6
А питали
у човнів,
хто
такого
з них
хотів?!
А питали
в тих же глиб:
Може
глибам
жалко
риб?
Ні для кого ж
не секрет:
річці
треба
очерет,
а не динаміт
і глиби…
Це —
відомо
навіть
рибам…
7

А в річки
питали,
чи хочеться
їй
до моря
летіти
лише
по прямій?!
А хто
запитав
у старого села,
якому
ця річка
за матір
була,
яка
напувала,
яка
годувала,
красою
святою
людей
дарувала?!
8
Дерева
стогнали:
— як бути
без річки?!
Без неї —
нам лячно!
Без неї —
незвично!
Луги
висихали
і ридма

ридали:
— Навіщо
Людина
в нас річку
забрала?!
9
Не стало
невдовзі
лугів
і лісів.
Не чути
навколо
веселих
птахів.
Не стало
краси
і старого села.
І річка
нікуди
уже
не текла,
бо зникла,
старенька,
ні в чому
не винна…
10
Так знов
довела
всім навколо
Людина,
що вічний
володар
природи —
вона!..
Так чом же

ця казка
про річку —
сумна?..